

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев 9298/2025
15.04.2026. године
Београд

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Бранке Дражић, председника већа, Марине Милановић, Весне Мاستиловић, Иване Рађеновић и Владиславе Милићевић, чланова већа, у парници тужиоца Привредне банке Београд, а.д. Београд у стечају, чији је правни следбеник „Creditable opportunities RS“ д.о.о. Београд, чији је пуномоћник Сабахудин Тахировић, адвокат из ..., против тужене АА из ..., чији је пуномоћник Дејан Лазић, адвокат из ..., ради дуга, одлучујући о ревизији тужене, изјављеној против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж 469/24 од 13.02.2025. године, на седници одржаној 15.04.2026. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ДОЗВОЉАВА СЕ одлучивање о ревизији тужене, изјављеној против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж 469/24 од 13.02.2025. године, као изузетно дозвољеној.

ОДБАЦУЈЕ СЕ, као недозвољена, ревизија тужене изјављена против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж 469/24 од 13.02.2025. године.

Образложење

Пресудом Апелационог суда у Крагујевцу Гж 469/24 од 13.02.2025. године, ставом првим изреке, одбијена је као неоснована жалба тужене и потврђена пресуда Основног суда у Пожаревцу П 1035/22 од 04.12.2023. године у ставу другом и трећем изреке, којима је одржано на снази решење о извршењу Основног суда у Пожаревцу ИИВ 54/22 од 22.03.2020. године у делу у коме је обавезан извршни дужник да извршном повериоцу, на име главног дуга, исплати 2.202.069,13 динара са припадајућом затезном каматом на овај износ у висини од 742.398,98 динара, почев од 16.03.2022. године до исплате, те је обавезана тужена да тужиоцу накнади трошкове парничног поступка од 369.567,76 динара са законском затезном каматом од извршности пресуде до исплате. Ставом другим изреке, одбијен је као неоснован захтев тужене за накнаду трошкова жалбеног поступка.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, тужена је благовремено изјавила ревизију, због погрешне примене материјалног права, с тим што је предложила да се о ревизији одлучује као изузетно дозвољеној, применом одредбе члана 404. Закона о парничном поступку.

Према одредби члана 404. ст. 1. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“ бр.72/11...10/23), посебна ревизија се може изјавити због погрешне примене материјалног права и против другостепене пресуде која се не би могла побијати ревизијом, ако је по оцени Врховног суда, потребно размотрити правна питања од општег интереса или у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе, као и ако је потребно ново тумачење права.

Предмет тужбеног захтева је исплата дуга, о коме су судови одлучили усвајањем, оцењујући неоснованим приговор застарелости потраживања сходно одредби члана 371. Закона о облигационим односима, у вези члана 86. став 2. Закона о стечају, налазећи да нема места примени одредбе члана 1019. став 4 ЗОО, обавезујући тужену да тужиоцу исплати потраживани износ, с обзиром да је у конкретном случају дошло до конфузије јер је главни дужник и јемац- платац исто физичко лице тј. тужена, применом одредби члана 85. Закона о привредним друштвима, у вези члана 1004. став 3. ЗОО. Врховни суд налази да у конкретном случају нису испуњени услови из члана 404. ЗПП, јер се ревизијом тужене не указује да постоји потреба да се размотре правна питања од општег интереса или да постоји потреба новог тумачења права или неуједначена судска пракса, нити се указује на супротне одлуке, а одлуке нижестепених судова о основаности тужбеног захтева засноване су на примени одговарајућих одредаба материјалног права, због чега је и одлучено као у ставу првом изреке.

Испитујући дозвољеност ревизије применом члана 410. став 2. тачка 5. Закона о парничном поступку, Врховни суд је утврдио да ревизија није дозвољена.

Одредбом члана 403. став 3. ЗПП, прописано је да ревизија није дозвољена у имовинскоправним споровима ако вредност предмета спора побијаног дела не прелази динарску противвредност 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе.

Тужба је поднета 21.03.2022. године. Вредност предмета спора је 2.944.468,11 динара.

Имајући у виду да се ради о спору ради исплате дуга, у коме вредност предмета спора побијаног дела не прелази динарску противвредност од 40.000 евра према средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе, Врховни суд је утврдио да ревизија није дозвољена.

На основу члана 413. ЗПП, Врховни суд је одлучио као у ставу другом изреке.

**Председник већа – судија
Бранка Дражић, с.р.**

За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић